

Arrest

nr. 289 769 van 5 juni 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 februari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 maart 2023 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. KARAGIANNIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 juni 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 9 februari 2023 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.06.2021 werd ingediend door :

K., A. (..) (R.R.: xxxxxxxx)

nationaliteit: Afghanistan

geboren te Moqur op (...)

adres:

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheden op de bijzonder moeilijke terugkeer naar het land van herkomst, de veiligheidssituatie in het land van herkomst, een risico op vervolging en een schending van artikel 3 EVRM. Betrokkene verwijst hiervoor naar het laatste EASO rapport uit 2020 en naar verschillende krantenartikelen van de New York Times. Wat de mogelijke schending van artikel 3 EVRM, de bijzonder moeilijke terugkeer, de veiligheidssituatie en een risico op vervolging betreft, dient er op gewezen te worden dat in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van het CGVS op 31.10.2018 wordt gesteld dat: “(...) dat u noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.” Huidige beslissing is dan ook ontvankelijk en houdt geen verwijderingsmaatregel in. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij niet beschermd zou zijn tegen een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Uit administratief dossier van de heer K. A. (..) blijkt dat hij bij aankomst in België op 16.05.2009 werd opgepakt in de luchthaven te Zaventem. Betrokkene reisde onder een valse identiteitskaart. Op 19.05.2009 diende betrokkene een eerste Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. In het kader van Dublinverordening werd betrokkene op 14.12.2009 onder escorte naar Griekenland gerepatriëerd. Betrokkene diende op 07.10.2010 een tweede VIB in. Dit verzoek werd op 26.02.2013 afgesloten met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 06.07.2015 diende betrokkene een derde VIB in. Op 27.11.2015 werd betrokkene de status van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) toegekend. Op 31.10.2018 wordt de subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken door het CGVS omwille van ernstige feiten van openbare orde. Op 25.02.2019 wordt de intrekking van de status bevestigd door de RVV. Het beroep tot nietigverklaring werd verworpen op 08.08.2019. Op 07.06.2021 diende betrokkene bij de gemeente 1081 Koekelberg onderhavige aanvraag in.

Uit strafregister van betrokkene blijkt dat betrokkene op 15 januari 2018 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Gent voor een gevangenisstraf van achttien maanden wegens deel te hebben uitgemaakt van een vereniging die zich schuldig maakte aan mensensmokkel. Omwille van deze inbreuk tegen de openbare orde kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Het persoonlijk gedrag van betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid. We benadrukken dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien het feit dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan. Het persoonlijk gedrag van betrokkene vormt een actuele, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Betrokkene meent dat hij zich een prangende humanitaire situatie bevindt waarbij hij verwijst naar het feit dat hij meer dan 10 jaar in België verblijft, dat hij sinds 2010 in België woont, dat zijn tante en neef hier wonen, dat ook vrienden hun medeleven tonen, dat er dient rekening gehouden te worden met artikel 8 EVRM, dat hij heeft deelgenomen aan tal van opleidingen georganiseerd door het CVO en door het Centrum Basiseducatie Brussel waardoor hij zijn Nederlands kon verbeteren en trainen om werk te vinden, dat hij een contractbelofte heeft om als verkoper in Brussel te werken en dat hij geen gevaar zou vormen voor de openbare orde omdat hij zijn schuld aan de samenleving voor de misdaad die hij had gepleegd heeft betaald en hij zijn leven na vrijlating zonder problemen leidde.

Niettegenstaande wij de hele situatie van betrokkene bekeken hebben, dienen we te stellen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn

familie. Zoals blijkt uit bovenstaande werd betrokkene veroordeeld voor zeer ernstige feiten van openbare orde. De rechtbank oordeelde dat betrokkene deel uitmaakte van de ketting van personen die slachtoffers op bestelling smokkelden met als eindbestemming het Verenigd Koninkrijk. Betrokkene zorgde voor het transport van vluchtelingen, een safehouse en desgevallend valse paspoorten. Hij was ook betrokken bij de betalingen door de slachtoffers. Zijn strafbare deelneming aan een vereniging gericht op het plegen van mensensmokkel staat bijgevolg vast. Bij het bepalen van de strafmaat hield de rechtbank rekening met de zwaarwichtigheid van de feiten en met de ernst van de totaal onverantwoorde risico's die betrokkene nam. De rechter benadrukte dat de verzoekende partij misbruik maakte van personen die zich in een bijzonder kwetsbare positie bevonden en dat hij criminele handelingen stelde die niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van de internationale beschermingsstatus die zij op dat ogenblik zelf genoot. De rechter was van oordeel dat het uit persoonlijk gedrag, dat resulteerde in een definitieve veroordeling voor ernstige en zwaarwichtige feiten van mensensmokkel, blijkt dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Betrokkene vroeg, ondergeschikt, om de gunst van opschorting. De rechter oordeelde dat betrokkene actiever betrokken was bij de concrete organisatie van diverse smokkeltransporten en zich ook bezighield met de financiële kant van de zaak. De gunst van de opschorting werd hen dan ook niet toegekend aangezien het een onvoldoende maatschappelijk sterk signaal is en onvoldoende garantie biedt op het zich in de toekomst onthouden van het verder plegen van dergelijke misdrijven.

De ernst van de gepleegde feiten blijkt tevens uit het feit dat deze de rechtstreekse aanleiding vormden tot de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus en zijn verblijfsrecht in België. We benadrukken nogmaals dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien de bijzondere ernst van de feiten en het misbruik van personen in een kwetsbare positie op het moment dat hijzelf genoot van een beschermingsstatus, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan. Betrokkene draagt dan ook zelf de volle verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij zich nu bevindt. Het is in het belang van onze samenleving om betrokkene hier geen verblijf toe te staan. En dit belang primeert op de overige belangen, met name de belangen van betrokkene en familie.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij meer dan 10 jaar in België verblijft, dat hij sinds 2010 in België woont. Betrokkene beroept zich tevens op zijn integratieparcours. Hierbij beroept betrokkene zich op tal van opleidingen georganiseerd door het CVO en door het Centrum basiseducatie Brussel waardoor hij zijn Nederlands kan verbeteren en trainen om werk te vinden. Daarnaast legt betrokkene een contractbelofte voor om als verkoper in Brussel te werken. Ten slotte legt betrokkene getuigenverklaringen voor. Hoewel betrokkene reeds meer dan 10 jaar in België verblijft, kan hij dus slechts twee (zeer korte) getuigenverklaringen voorleggen van vrienden. Opnieuw dienen wij te stellen dat dit niet opweegt tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijke gedrag vormt voor de openbare orde. De twee getuigenissen omschrijven hem onder meer als een persoon die altijd klaar staat om te helpen. Dit wordt nochtans tegengesproken door het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Gent met betrekking tot de manier waarop beklagden zich schuldig maakten aan mensensmokkel. "Ze gingen daarbij op een weinig ontziende manier te werk. Ze staken de migranten zonder meer in laadruimtes van vrachtwagens, geladen met auto-onderdelen of ander groot materiaal, of in koelwagens waarbij de laadruimtes van buitenaf werden afgesloten, met alle risico's voor de illegale vluchtelingen van dien. Ze wisten zeer goed waar ze mee bezig waren (...) Uit strafonderzoek blijkt niet dat de slachtoffers een persoonlijke band hadden met leden van de vereniging. De gesprekken wijzen geenszins op hulp om louter humanitaire redenen of om een gezinshereniging binnen de ruimere familiebanden van de vereniging mogelijk te maken. Het ging om transporten van anonieme slachtoffers, al dan niet gerekruteerd in de jungle in Calais of aan het Noordstation in Brussel." Betrokkene had aldus nooit de intentie om mensen te helpen, integendeel.

Het wordt door ons niet betwist dat betrokkene sinds 2010 in België verblijft en aldus kan aangenomen worden dat betrokkene banden met België ontwikkeld heeft. Er blijkt echter niet dat deze van dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat zijn zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. De opgelopen veroordeling toont een duidelijke onwil aan om zich aan te passen aan de in België geldende wetten en regels. Uit het arrest van 08.08.2018 van de RvV blijkt dat de verzoekende partij in het verzoekschrift volledig voorbij lijkt te gaan aan de relevantie van de uitzonderlijke ernst van de door hem gepleegde feiten noch van het belang van de actualiteit van de bedreiging voor de openbare orde. Hieruit blijkt dat betrokkene geen schuldinzicht betoont en de uitzonderlijke ernst van zijn daden niet lijkt in te zien, wat het risico op nieuwe inbreuken verhoogt. Er blijkt dus niet dat er duidelijk sprake zou zijn van een gedragswijziging of schuldinzicht die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde.

Het risico blijft dus reëel dat betrokkene opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen. De maatschappij dient tegen dit risico beschermd te worden.

Betrokkene verwijst naar zijn twee tantes en zijn neef die in België verblijven. De aanwezigheid van familieleden heeft hem niet weerhouden van het plegen van een ernstige strafbare feiten en afwezig te zijn van zijn familie omwille van opsluiting in de gevangenis. Betrokkene is bovendien meerderjarig en toont hij niet aan dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hemzelf en zijn in België verblijvende familieleden. Betrokkene toont bovendien geen verwantschap aan met de vermelde familieleden. Het louter voorleggen van een verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Daarnaast zijn vernoemde familieleden ook niet samen met hem naar België gekomen, betrokkene kwam pas later aan. Betrokkene legt tevens geen bewijzen voor dat hij met deze familieleden heeft samengewoond, dit blijkt ook niet het geval te zijn na studie van het administratief dossier. De bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het privé- en gezinsleven van betrokkene. Bovendien houdt huidige beslissing geen verwijdersmaatregel in waardoor betrokkene dus niet gescheiden wordt van zijn familie door een terugkeer naar het land van herkomst.

Betrokkene verwijst naar het uitzitten van zijn gevangenisstraf en dat hij zijn schuld aan de samenleving heeft afbetaald. Echter ten gevolge van de aard van de feiten die hij pleegde en dat hij niet aantoonde dat er sprake zou zijn van enig schuldinzicht, blijft het risico reëel dat betrokkene opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen. De maatschappij dient tegen dit risico beschermd te worden. De loutere opmerking dat hij zijn straf heeft uitgezeten en zijn maatschappelijke schuld heeft afbetaald, verandert hier niets aan. We benadrukken nogmaals dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien de bijzondere ernst van de feiten en het misbruik van personen in een kwetsbare positie op het moment dat hijzelf genoot van een beschermingsstatus, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan.

Betrokkene beroept zich verder op artikel 6.4 van de Richtlijn 2009/115/EG, we gaan ervan uit dat betrokkene de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, bedoelt. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven. Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. We stellen verder vast dat de terugkeerrichtlijn enkel van toepassing is bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten. In casu betreft het evenwel een aanvraag tot een verblijfsvergunning op grond van een louter nationale bepaling. Het voormelde artikel 6.4 verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, Mahdi, pt. 89), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Met andere woorden, dit artikel schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander enerzijds en een terugkeerbesluit anderzijds. De mogelijkheid om aan illegaal verblijvende derdelanders al dan niet een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundair Unierecht (RVV, arrest nr 265731 van 17.12.2021). We benadrukken nogmaals dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien de bijzondere ernst van de feiten en het misbruik van personen in een kwetsbare positie op het moment dat hijzelf genoot van een beschermingsstatus, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan.

Tenslotte beroept betrokkene zich nog op artikel 8 EVRM. Er dient echter opgemerkt te worden dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde artikel EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Uit hetgeen voorafgaat mag duidelijk zijn dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Niettemin hebben wij nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en zijn familieleden. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat wij tot de conclusie kwamen dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder doorweegt dan de

belangen van betrokkene en zijn familieleden. Betrokkene kan aldus absoluut geen verblijf in België worden toegestaan.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In twee middelen betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijke bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker die ze ingediend hebben op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet ongegrond is.

Verzoeker meent dat de motivering van verweerder zeer summier is en dat verweerder dit dossier niet op een zorgvuldige wijze onderzocht heeft.

Verzoeker begrijpt niet waarom verweerder geen rekening houdt met het feit dat verzoeker meer dan 12 jaren in België woont.

Verzoeker heeft in al die jaren nooit in aanraking gekomen met de justitie behalve het dossier waarin hij in 2018 veroordeeld was.

Verzoeker weet dat hij veroordeeld is maar hij wenst dat uw Raad weet dat hij veroordeeld is omdat hij haar tante opgevangen heeft in zijn huis tot ze naar VK op illegale manier kan reizen.

Verzoeker stelt dat deze tante ook naar de rechtbank gegaan is en getuigen heeft dat ze de tante van verzoeker was.

Verzoeker meent dat deze feiten zich 6 jaren gelden voorgedaan hebben en dat het niet ernstig is om de volgende woorden te gebruiken:

Het persoonlijk gedrag van betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en nationale veiligheid.

Verzoeker meent dat hij tot 2016 geen gevaar vormde voor de openbare orde en na deze feiten en een korte detentie hij geen gevaar meer vormde voor de samenleving.

Hoe kan men van actuele, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en nationale veiligheid spreken als verzoeker na zijn vrijlating in de laatste 5 jaren nooit meer in aanraking gekomen is met het gericht?

Verzoeker woont in Brussel en verweerder heeft geen andere stuk waaruit kan blijken dat verzoeker er sprake kan zijn van actuele, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en nationale veiligheid.

Het enig wat verweerder heeft is een vonnis in 2018.

Van actuele bedreiging kunnen wij niet meer spreken.

Van werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en nationale veiligheid evenmin, gezien verzoeker niet meer in aanraking gekomen is met het gerecht en gezien het feit dat verzoekers vrij rondloopt en woont in Brussel.

Uw Raad ziet dat verweerder diep gefaald heeft om de gebruikte woorden in haar motiveren ook hard te maken.

Het gebruikt maken van een standaard formulering actuele, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en nationale veiligheid, is niets anders dan een bewijs van luiheid.

Verzoeker meent dat een groot deel van zijn familie in België wonen en verweerder in haar beslissing artikel 8 van het EVRM geschonden heeft.

Verweerder stelt dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn familie.

Verzoeker meent dat verweerder nagelaten heeft om aan te tonen en te motiveren hoe de openbare orde in dit dossier doorgewogen heeft.

Verzoekers verblijf wordt in het grondgebied getolereerd. Verzoeker krijgt geen bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker wordt gedwongen om als een limbo te leven.

Heeft verweerder zich de vraag gesteld tot wanneer hij verzoeker in z'n situatie laat leven?

Dit is op zich een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Het enige wat verweerder stelt is dat de rechter de volgende geschreven heeft:

De rechter was van oordeel dat het uit persoonlijke gedrag, de resulteerde in een definitieve veroordeling voor ernstige en zwaarwichtige feiten van mensensmokkel, blijkt dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker meent dat de rechte dit in 2018 geschreven heeft. Het ging over een beoordeling op dat moment.

Verweerster heeft nagelaten om te motiveren waarom volgens haar verzoeker nu ook een gevaar vormt voor de samenleving. 5 jaar na de veroordeling – plus het verblijf van verzoeker getolereerd in het grondgebied – plus geen nieuwe rapporten van stadsveiligheid of politie waaruit het tegendeel kan blijken.

Verzoeker begrijpt daarom ook niet dat de getuigenis van haar tante in de rechtbank die op weg was naar VK in dit dossier niet opgenomen is.

Verzoeker geeft toe dat hij toen met foute vrienden contact had maar hij heeft zijn lesje geleerd en hiervoor gestraft.

Verweerster stelt:

Er blijkt dus niet dat er duidelijk sprake zou zijn van een gedragswijziging of schuldinzicht die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actuele gevaar dat hij vormt voor de openbare orde.

Verzoeker meent dat hij feit dat hij sinds zijn detentie niet meer in aanraking gekomen is met de justitie een bewijs is dat hij gewijzigd is. Verzoeker is veroordeeld geweest en zijn straf uitgezeten.

Verzoeker meent dat het niet correct is om hem eeuwig te straffen.

Verweerster stelt dat maatschappij moet beschermd worden tegen dergelijke personen. Verzoeker meent dat een illegale persoon niets te verliezen heeft om misdrijven te plegen. Een persoon met een verblijfskaart wel.

Verzoeker begrijpt niet uit de lezing van de bestreden beslissing hoe de maatschappij beschermd wordt tegen hem door zijn verblijfsaanvraag af te wijzen.

Het hebben van een verblijfsvergunning is geen vergunning om misdrijven te plegen. Een persoon zonder verblijfsvergunning wordt meer aangetrokken om een misdrijf te plegen dan een persoon zonder. In Afghanistan bestaat een bekende uitdrukking: als het water boven uw hoofd stijgt, maakt niet uit dat 1 meter is of 100. U bent sowieso dood.

Een persoon zonder verblijfskaart in België is een persoon die verdronken. Hij heeft niets te verliezen omdat hij verdronken is.

Een zorgvuldig bestuur zal zo denken.

Een kortzichtig bestuur zal denken zoals verweerster.

Dit is een schending van de wet van 29.07.1991 van de formele motiveringsplicht.

De stelling van verweerder getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker.

Verweerder heeft blijkbaar over het hoofd gezien dat verzoekers meerdere jaren niet meer in het land van herkomst woont.

Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen.

Verweerder schendt eveneens de motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht stelt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Dit wil zeggen dat de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijke bestuur en behoorlijke burgerschap, Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer 19).

Een dergelijke handelingswijze is niets anders dan een bewijs van de onzorgvuldigheid waarmee verweerder het dossier van verzoekers heeft onderzocht.

Bijgevolg:

De staatssecretaris of zijn gemachtigde heeft geen rekening gehouden met het geheel van feitelijke elementen.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is."

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de twee middelen samen behandeld.

2.3. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de

genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen gunstmaatregel rechtvaardigen.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475)

2.6. De Raad beoordeelt de aangehaalde schending van de bovenstaande beginselen in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen en van de gegevens van het administratief dossier.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en dat de verzoekende partij ook geschonden acht, luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris c.q. de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.7. *In casu* werd de aanvraag ongegrond bevonden. Verzoekende partij is het oneens met de motieven waarom haar het voordeel van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet wordt toegestaan.

2.8. De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt verwerende partij over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.9. Uit nazicht van de aanvraag van verzoekende partij blijkt dat zij onder punt 3 “*GEGRONDHEID*” wees op haar bijzondere integratie in België, dat zij Nederlands spreekt en dat zij vrienden en familie in België heeft. Tevens verkreeg zij een werkbelofte die haar in staat moet stellen haar normale levensstijl te hervatten ondanks de veroordeling die zij heeft opgelopen. Zij stelde sinds haar veroordeling geen enkel misdrijf meer te hebben gepleegd en het belang van de naleving van de wet te hebben begrepen. Tevens wees zij op de gevaarlijke situatie in Afghanistan en dat het onevenredig zou zijn haar naar daar terug te sturen voor een strafbaar feit waarvoor zij haar straf heeft uitgezeten.

2.10. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij de door de verzoekende partij aangevoerde elementen in het kader van de gegrondheid van haar aanvraag in ogenschouw genomen. Zo erkent de verwerende partij dat verzoekende partij al meer dan tien jaar in België verblijft en dat zij hier familie en vrienden heeft wonen, alsook dat zij Nederlandse taal spreekt en training om werk te vinden en zij een contractbelofte heeft. De verwerende partij oordeelt evenwel dat de persoonlijke belangen van verzoekende partij ondergeschikt zijn aan de bescherming van de openbare orde. De verwerende partij verwijst daartoe naar de veroordeling die de verzoekende partij heeft opgelopen waarbij zij erop wijst dat het gaat om zeer ernstige feiten van openbare orde. Zo motiveert de verwerende partij:

“De rechtbank oordeelde dat betrokkene deel uitmaakte van de ketting van personen die slachtoffers op bestelling smokkelden met als eindbestemming het Verenigd Koninkrijk. Betrokkene zorgde voor het transport van vluchtelingen, een safehouse en desgevallend valse paspoorten. Hij was ook betrokken bij de betalingen door de slachtoffers. Zijn strafbare deelneming aan een vereniging gericht op het plegen van mensensmokkel staat bijgevolg vast. Bij het bepalen van de strafmaat hield de rechtbank rekening met de zwaarwichtigheid van de feiten en met de ernst van de totaal onverantwoorde risico's die betrokkene nam. De rechter benadrukte dat de verzoekende partij misbruik maakte van personen die zich in een bijzonder kwetsbare positie bevonden en dat hij criminele handelingen stelde die niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van de internationale beschermingsstatus die zij op dat ogenblik zelf genoot. De rechter was van oordeel dat het uit persoonlijk gedrag, dat resulteerde in een definitieve veroordeling voor ernstige en zwaarwichtige feiten van mensensmokkel, blijkt dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Betrokkene vroeg, ondergeschikt, om de gunst van opschorting. De rechter oordeelde dat betrokkene actiever betrokken was bij de concrete organisatie van diverse smokkeltransporten en zich ook bezighield met de financiële kant van de zaak. De gunst van de opschorting werd hen dan ook niet toegekend aangezien het een onvoldoende maatschappelijk sterk signaal is en onvoldoende garantie biedt op het zich in de toekomst onthouden van het verder plegen van dergelijke misdrijven.

De ernst van de gepleegde feiten blijkt tevens uit het feit dat deze de rechtstreekse aanleiding vormden tot de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus en zijn verblijfsrecht in België. We benadrukken nogmaals dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien de bijzondere ernst van de

feiten en het misbruik van personen in een kwetsbare positie op het moment dat hijzelf genoot van een beschermingsstatus, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan. Betrokkene draagt dan ook zelf de volle verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij zich nu bevindt. Het is in het belang van onze samenleving om betrokkene hier geen verblijf toe te staan. En dit belang primeert op de overige belangen, met name de belangen van betrokkene en familie.”

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk om op grond van de strafrechtelijke veroordeling van 15 januari 2018 wegens deelname aan een vereniging die zich schuldig heeft gemaakt aan mensensmokkel en de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 oktober 2018 te oordelen dat aan verzoekende partij geen gunstmaatregel kan worden verleend door haar geen machtiging voor langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, toe te staan. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist door haar gedrag de openbare orde te hebben geschaad.

Waar verzoekende partij voorts de door haar gepleegde feiten wel minimaliseert door te stellen dat zij enkel een tante heeft opgevangen tot ze illegaal naar het VK kon reizen en zij bijgevolg de aard en de ernst van de door haar gepleegde feiten in twijfel trekt, gaat zij volledig voorbij aan het oordeel van de Correctionele rechtbank van Gent waaruit blijkt dat verzoekende partij zorgde voor het transport van vluchtelingen, een safehouse en desgevallend valse paspoorten alsook was zij betrokken bij de betalingen door de slachtoffers en waarbij werd vastgesteld dat verzoekende partij samen met een andere beklagde *“actiever betrokken (waren) bij de concrete organisatie van diverse smokkeltransporten en hielden zich ook bezig met de financiële kant van de zaak”*. Tevens bleek uit het strafonderzoek niet dat de slachtoffers een persoonlijke band hadden met de leden van de vereniging en dat de gesprekken geenszins wezen op hulp om louter humanitaire redenen of om een gezinshereniging binnen de ruimere familiale banden van de vereniging mogelijk te maken. Het ging om transporten van anonieme slachtoffers zodat verzoekende partij nooit de intentie had om mensen te helpen, integendeel.

Haar betoog dat zij geen actueel gevaar meer zou vormen voor de openbare orde wordt ondermijnd door de vaststelling dat zij de door haar gepleegde feiten blijft minimaliseren. De Raad kan de verwerende partij dan ook geheel volgen waar deze motiveert dat *“verzoekende partij (...) volledig voorbij lijkt te gaan aan de relevantie van de uitzonderlijke ernst van de door (haar) gepleegde feiten noch van het belang van de actualiteit van de bedreiging voor de openbare orde. Hieruit blijkt dat betrokkene geen schuldinzicht betoont en de uitzonderlijke ernst van zijn daden niet lijkt in te zien, wat het risico op nieuwe inbreuken verhoogt. Er blijkt dus niet dat er duidelijk sprake zou zijn van een gedragswijziging of schuldinzicht die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Het risico blijft dus reëel dat betrokkene opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen. De maatschappij dient tegen dit risico beschermd te worden.”* alsook: *“(.) ten gevolge van de aard van de feiten die hij pleegde en dat hij niet aantoonde dat er sprake zou zijn van enig schuldinzicht, blijft het risico reëel dat betrokkene opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen. De maatschappij dient tegen dit risico beschermd te worden. De loutere opmerking dat hij zijn straf heeft uitgezeten en zijn maatschappelijke schuld heeft afbetaald verandert hier niets aan. We benadrukken nogmaals dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien de bijzondere ernst van de feiten en het misbruik van personen in een kwetsbare positie op het moment dat hijzelf genoot van een beschermingsstatus, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan.”*

Het hoeft geen betoog dat de feiten waarvoor verzoekende partij veroordeeld werd, objectief zwaarwichtig, moreel bijzonder verwerpelijk en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn. Zoals de verwerende partij erop wijst in de bestreden beslissing gingen de beklagden op een weinig ontziende manier te werk waarbij ze migranten zonder meer in laadruimtes van vrachtwagens geladen met auto-onderdelen of ander groot materiaal staken, of in koelwagens waarbij de laadruimtes van buitenaf werden afgesloten met alle risico's voor de illegale vluchtelingen van dien. De beklagden wisten zeer goed waar ze mee bezig waren. Het lijdt dan ook geen twijfel dat het misdrijf waarvoor verzoekende partij op 15 januari 2018 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft.

Het gebrek aan schuldinzicht samen met de vaststelling dat verzoekende partij er niet voor teruggedeinsd is om uitermate zwaarwichtige feiten te plegen doet geenszins kennelijk onredelijk besluiten dat er nog steeds sprake is van een voldoende actueel en reëel gevaar voor nieuwe schending van de openbare orde.

De Raad benadrukt dat het enkele gegeven dat reeds enige tijd is verstreken sedert de gepleegde feiten niet impliceert dat de verwerende partij niet langer het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou kunnen vaststellen op grond van motieven zoals vermeld in de bestreden beslissing. In dit verband kan worden opgemerkt dat het tijdsverloop sinds het plegen van de feiten weliswaar een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of er sprake is van een bedreiging, doch dat de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan inhouden. In de bestreden beslissing werd duidelijk gewezen op de bijzondere ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten die zich afspeelden binnen een context van een criminele vereniging en op het gebrek aan schuldinzicht zodat een volgehouden voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid blijkt waardoor niet valt uit te sluiten dat zij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Haar ganse betoog dat een persoon zonder verblijfsvergunning meer aangetrokken is om een misdrijf te plegen dan een persoon met verblijfsvergunning doet aan voorgaande geen afbreuk en lijkt eerder neer te komen op een vorm van dreigen naar de overheid toe. Bovendien gaat verzoekende partij er met haar betoog ook geheel aan voorbij dat zij de feiten waarvoor zij veroordeeld werd pleegde op een moment waarop zij wel degelijk een verblijf had. Daardoor ondergraaft zij zelf haar stelling dat het hebben van een verblijfsmachtiging haar ervan zal weerhouden strafbare feiten te plegen nu zij al heeft aangetoond dat het hebben van een verblijfsmachtiging haar er niet van weerhouden heeft het criminele pad te bewandelen.

De Raad benadrukt daarbij nogmaals dat het toekennen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is waarbij het bestuur beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Het bestuur kan een groter gewicht geven aan inbreuken op de openbare orde dan op de integratie, het lang verblijf en de belangen van verzoekende partij. Het enkele gegeven dat verzoekende partij de voorbije jaren geen nieuwe feiten meer zou hebben gepleegd zonder dat zij concrete en overtuigende aanwijzingen van schuldinzicht aanbrengt of concrete gegevens waaruit kan blijken dat zij heeft gewerkt aan haar ingesteldheid, maakt derhalve niet dat verwerende partij *in casu* niet langer in redelijkheid kon oordelen dat het ernstige gevaar voor de openbare orde nog steeds actueel is en dat, gelet op de elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken, een gunstmaatregel niet kan worden toegestaan. Immers heeft de verwerende partij in de belangenafweging tevens vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekende partij dermate banden met België heeft ontwikkeld dewelke zouden kunnen opwegen tegen het gevaar dat zij door haar gedrag voor de openbare orde vormt. Ook het hebben van familieleden heeft haar er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen en bovendien toont zij met deze familieleden geen afhankelijkheidsband aan.

2.11. Waar verzoekende partij nog de schending van artikel 8 EVRM aanhaalt merkt de Raad op dat de term '*familie- en gezinsleven*' zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleven met haar tante en neef, laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat zij familieleden in België heeft. Met een loutere verwijzing naar het hebben van familieleden op het Belgische grondgebied toont de verzoekende partij echter niet aan in België afhankelijk te zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. De verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in afbreuk te doen aan de motivering dat: *"Betrokkene is bovendien meerderjarig en toont hij niet aan dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hemzelf en zijn in België verblijvende familieleden. Betrokkene toont bovendien geen verwantschap aan met de vermelde familieleden. Het louter voorleggen van een verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van*

verwantschap. Daarnaast zijn vernoemde familieleden ook niet samen met hem naar België gekomen, betrokkene kwam pas later aan. Betrokkene legt tevens geen bewijzen voor dat hij met deze familieleden heeft samengewoond, dit blijkt ook niet het geval te zijn na studie van het administratief dossier.”

Voor zover verzoekende partij ook nog een schending aanvoert van haar privéleven slaagt zij er – zoals blijkt uit de bespreking hoger – met haar betoog niet in afbreuk te doen aan de vaststellingen van de verwerende partij dat de bescherming van de openbare orde doorweegt op de particuliere belangen van verzoekende partij, waarvan werd vastgesteld dat de banden die verzoekende partij heeft met België niet van dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat zij zouden kunnen doorwegen.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.12. Verzoekende partij meent voorts dat een schending van artikel 3 EVRM voorligt omdat zij door de bestreden beslissing gedwongen wordt *“als een limbo te leven.”*

Aangaande haar bewering dat de bestreden beslissing haar in een juridisch vacuüm dreigt te doen belanden, merkt de Raad op dat de vaststelling dat subsidiaire beschermingsstatus van verzoekende partij enerzijds werd ingetrokken en anderzijds dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, nog niet impliceert dat verzoekende partij daarom moet worden gemachtigd tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst andermaal op de ruime appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde, die niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat deze gunstmaatregel niet kan worden toegestaan aan verzoekende partij.

Wat de beweerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een ongestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De Raad merkt in dat opzicht op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld dat haar aanvraag ontvankelijk is aangezien zij niet kan terugkeren naar haar land omdat dit niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij verduidelijkt uitdrukkelijk dat deze beslissing daarom dus geen verwijderingsmaatregel inhoudt, en de niet-terugkeerclausule in de beslissing van het CGVS respecteert zodat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij niet beschermd zou zijn tegen een terugkeer naar haar land van herkomst.

Waar verzoekende partij aanvoert dat het weigeren van een verblijfsvergunning resulteert in een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, kan haar betoog niet gevolgd worden. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat dergelijke grief onverenigbaar is *ratione materiae* aangezien artikel 3 EVRM noch enige andere bepaling van het Verdrag en zijn Protocollen een recht op een verblijfstitel garanderen (EHRM, H t. Nederland, (dec) no. 37833/10 van 18 november 2011, overweging 41)

2.13. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER